

[Arne Melchior]

hr. Palle Simonsen i det andet af alternativpartierne har givet mig medhold i, at denne form for fremstilling er ubrugelig. Jeg mener ikke, den er lidt forkert, den er totalt ubrugelig, og enhver debat imellem os om, hvordan vi skal ordne samfundets anliggender, bliver meningsløs, hvis nogle af dem, som ellers virkelig er dygtige og kan se sammenhænge, lægger til grund eller tager som udgangspunkt, at der er tale om noget, der overhovedet kan sammenlignes med en forretning. Et samfund, en nation, et land kan ikke sammenlignes med en virksomhed, hverken med en privatejet eller en offentligt ejet for den sags skyld. Det giver ingen mening. Det er da rigtigt nok, at man i en virksomhed såvel som i samfundet skal sætte næring efter tæring, og at man skal vise ansvarsbevidsthed og sparsommelighed osv., osv., men så hører alle ligheder også op. Jeg føler mig overbevist om, at denne tale gør, at man, som kollegaen hr. Ninn-Hansen har sagt det, råber til hinanden i stedet for at tale sammen.

De private virksomheder gør jo netop det, at de afskærer syge og gamle og svage og tilskadekomne og henviser dem til det offentlige – med fuld ret. Det gør til gengæld, at det offentliges opgaver og måde at fungere på og den målsætning, det offentlige skal sætte sig, er totalt anderledes end en privat virksomheds. Kan vi ikke nærme os hinanden bare så meget, at man kan opgive denne tale, så man ikke snakker sig fra hinanden? Jeg bruger selv allegorier, og det synes jeg da er mægtig godt, men brug dog så hellere billedet med en familie, hvor der også skal sættes tæring efter næring, hvor der også skal vises ansvarsbevidsthed og sparsommelighed, men hvor der også er den hensyntagen, som skal være i et samfund, som netop er særligt forpligtet over for alle dem, over for hvilke den private virksomhed frasiger sig forpligtelsen – som jeg har sagt: med god ret, for sådan skal det være. Men så skal samfundet til gengæld også være der til at tage sig af dem. Derfor: hold op med denne tale, så kan vi meget bedre tale sammen, tror jeg.

I øvrigt vil jeg om den offentlige sektor sige, at noget af det – det er ikke alt for meget – i statsministerens indlæg i går, jeg kan erklære mig enig i, og som jeg synes var meget værdifuldt og væsentligt, var hans beskrivelse af, at også andre former for sammenligninger – her drejer det sig om sammenlignin-

ger mellem danske og udenlandske forhold – er urigtige. Det var afsnittet om størrelsen af den offentlige sektor i Danmark kontra i andre lande, hvor statsministeren, synes jeg, på en meget vigtig og relevant måde redegjorde for, at man ikke kan sige, den offentlige sektor i det ene land har den procent, og at den i et andet land har en anden procent og så sige: så er det altså hos os sådan og sådan. Der er så mange ting, der går ind i, hvordan den offentlige sektor er sammensat, hvad der er overladt til det private i hvilket land og på hvilken måde, at jeg ikke mener, man kan sammenligne på den måde. Det er måske statistisk sjovt, men det siger ikke noget om den faktiske situation. Dermed har jeg ikke sagt, at den offentlige sektor i Danmark ikke trænger til at beherskes og begrænses.

Fra dette vil jeg også tillade mig en anden kommentar, selv om det er til en person og en figur uden for dette ting. Det kom jo en del frem i debatten i går, at LOs formand har været ude at sige ting og sager, som det er hans gode ret at gøre. Men der er nogle aviser, der har fremstillet hans udtalelser forkert, idet man har refereret ham for at skulle have sagt, at de små partier, de tre forligspartier, som samarbejder med socialdemokratiet om finansloven, er som små hunde. Det var ikke det, LO-formanden sagde. Han sagde faktisk, at det danske folk, den danske befolkning, opfører sig som små hunde. Set fra en over-dog er det måske en meget sjov iagttagelse, men jeg følte mig fornærmet ikke på egen vegne, men på mit vidunderlige danske folks vegne. Det fortjener ikke at blive omtalt på denne latterliggørende måde. Det er gennemsnitsdanskere, den kæmpestore majoritet af danskere, alt for gode og for værdifulde til.

Så tilbage til andendagsgildet. Der skete jo noget sensationelt i går, men en del af sensationen er, at det ikke blev opfattet som nogen sensation, i hvert fald ikke af medierne af den ene og den anden art. Jeg tænker naturligvis på vedtagelsen af dagsordenen i går med otte partiers stemmer, ét parti, der stemte imod og ét parti, der undlod. Jeg kan ikke min parlamentariske historie godt nok til at vide, om det er forekommet før, men jeg tvivler. Jeg mener, det var en sensation, som der burde lægges mærke til, at en dagsorden og vel at mærke en ikke helt substansløs